

være blevet henlagt til et andet Sogn, hvorved det er gaaet over til et andet District for Capitelstædets Vedkommende. Der kan ogsaa tænkes Feilregninger af Stiftsøvrigheden. Den Betænkelse, man har havt ved at paabyde dette, kan jeg ikke tiltræde. Jeg finder i den tidligere Lovgivning en tilstrækkelig Retfærdiggjørelse for, at den lovgivende Magt træffer forandrede Bestemmelser om Ydelsesmaaden. Vi see, hvorledes med Hensyn til Skolelærernes Løn en saadan Forandring er bleven paabudt ved Loven af 8de Marts 1856. Med Hensyn til Smaarebseftienden finder jeg netop, at den har været undergivet lignende Forandring. Efter at det først i Forordningen af 8de Januar 1810 § 7. var fastsat, at den skulde udredes med et bestemt Pengebeløb pr. Td. Hartkorn, blev det i 1812 bestemt, at den skulde udredes i Korn efter Capitelstædets. Der er altsaa tilstrækkelige Præcedenter for en saadan Fremgangsmaade, og med Hensyn til den virkelig store Betydning, dette Spørgsmaal har for Lønningsfondens heldige Stilling, maa jeg meget tilraade det af mig under Nr. 2 stillede Forslag. Det er her udtrykkeligt sagt, at Beløbet skal udregnes procentviis. Man maa nemlig erindre, at det ikke godt gaaer an at sætte det til et vist bestemt Pengebeløb, da det er en Selsøge, at dette Pengebeløb vilde stige og falde med de stigende og faldende Kornpriser; det er med andre Ord rimeligt, at naar der ved en Pris for en Td. Bøg af 3 Rd. er en Forskjel af en Mark, vil der være en større Forskjel, naar en Td. Bøg koster 6 Rd.

Det af mig under Nr. 3 stillede Endringsforslag maa jeg ligeledes ansee for aldeles nødvendigt. Det maa staa klart, at det er Amtstuerne, der have med det hele Regnskabsvæsen ved Oppebørslerne at gjøre. Naar en anden Lov, som er passeret dette Thing, bliver vedtaget, ville Amtstuerne ved enhver af deres Matrikelnummere tillige kunne indføre, hvor meget Tienden beløber sig til. Jeg skal villigt indrømme, at der vil være Uleilighed og Udgifter forbundet dermed; men jeg har ikke anset det fornødent her at optage nogen særlig Bestemmelse desangaaende, da den ikke kunde være udtømmende, og forsaavidt der foranlediges Udgifter for Amtsforsvalteren, vil dette jo

blive taget i Betragtning ved Bestemmelsen af dennes Contoirholdsgodtgjørelse. Ved det forelagte Udcast var der den Mangel, at der ikke var taget Hensyn til, at Tæsterne ikke havde særlig Conto paa Amtstuen. Her er derfor optaget den Bestemmelse, at det gjøres Godseierne til Pligt at opkræve Tienden for Tæsternes Vedkommende, ligesom de opkræve de kongelige Skatter. Det er et overordentlig billigt Forlangende. Vi maae nemlig erindre, at Godseiernes hele Tiendefrihed berøer paa den tilsvarende Forpligtelse, at de skulle have Indsigt med, at Tæsterne erlægge deres Tiende. Det var den oprindelige Grund til Tiendefriheden. Jeg kan nu vel ikke nægte, at det er gaaet med denne Rettighed som med saamange andre, at den efterhaanden har antaget en mere reel Charakter; men saameget forekommer der mig dog endnu at maatte være tilbage af den i Kraft staaende Lovbestemmelse, at der ikke kan være Skygge af Betænkelse ved at anmode de Herrer, der nyde Tiendefrihed af deres Jord, tillige at opfylde en saa simpel Fordring, som her er stillet, nemlig at oppebære Tiendebeløbet i Forbindelse med de kongelige Skatter. Til § 1 er der af Udvalget stillet et Underændringsforslag, der gaaer ud paa, at det tredje Punktum skulde gaae ud af Paragraphen. Det tredje Punktum lyder saaledes: „Oppebørselen ordnes saaledes, at enhver Tiendeholder paa forud bestjendtgjorte Dage kan betale i sit eget Sogn.“ Det har imidlertid ikke været min Mening, at dette Punktum skulde udgaae. Jeg antager, at Amtsforsvalterne maae staae for den hele Opkrævning, og det bliver altsaa dem, der efter Bestemmelserne her i Loven have at drage Omfarg for, at der i de enkelte Sogne kan stee Opkrævning. Et saadant Forhold finder vel for Tiden ikke Sted i saa stort et Omfang, men man finder dog flere Amtstuer, der ere forpligtede til at lade Opkrævning stee paa forskjellige Steder i Amtstuedistrictet. Det kan være, at Udtrykket i mit Endringsforslag, at Tienden skal indbetales paa Amtstuen, kan have vaakt nogen Tvivl hos Udvalget om, hvad Meningen i den Henseende har været. Jeg troer imidlertid, at ligesom man, naar man taler om den kongelige Rasse, derved forståaer de forskjellige Rasser, der ud-